

Jamie McGuireová

SLADKÉ VYKÚPENIE

Spoznejte tajomný svet záhadného Thomasa Maddoxa
v pokračovaní bestsellera *Sladké zabudnutie*

SLADKÉ VYKÚPENIE

Jamie McGuireová

SLADKÉ VYKÚPENIE

Fortuna
Libri

Original title: Jamie McGuire: BEAUTIFUL REDEMPTION

Copyright © 2015 by Jamie McGuire

Cover designer: Sarah Hansen of Okay Creations

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016

Translation © Emília Perez, 2016

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-586-8

*Venujem Autumn Hullovej.
Tvoje priateľstvo je pre mňa neoceniteľné.*

*Venujem aj Kelli Spearovej.
Som vďačná za to, že Ťa mám.*

Prvá kapitola

VŽDY SOM POTREBOVALA MAŤ VECI POD KONTROLOU. UŽ AKO dieťa som sa naučila, že plánovanie, vypočítavanie a pozorovanie môžu človeku pomôcť, aby sa vyhol väčšine nepríjemných záležitostí – zbytočnému riziku, sklamaniu a najmä zlomenému srdcu.

Naplánovať si, ako sa vyhnúť nepríjemnostiam, však niekedy nie je jednoduché. Práve to som si jasne uvedomila pri tlmenom osvetlení v krčme Cutter's.

Na stenách visel približne tucet neónových nápisov a slabé svetlo zo stropu dopadalo na fľaše s alkoholom za barom. Preto tá tma. Všetko ostatné mi pripomínalo, ako ďaleko som od domova.

Steny z opracovaného dreva, ktoré pôvodne pochádzalo zo stodoly, boli svetlej farby v odtieni borovice a miestami ich pokrývali tmavé škvrny. Vďaka nim mal ten priestor vo štvrti Midtown najskôr pôsobiť ako ošumelý zapadnutý bar, no na to v ňom bolo až priveľmi čisto. Steny neboli nasiaknuté cigaretovým dymom či ošarpané vekom. Nešepkali príbehy o gangstroch ako Al Capone alebo John Dillinger.

Už dve hodiny som sedela na tej istej stoličke, presne od chvíle, keď som sa vykašľala na vybaľovanie škatúľ vo svojom novom byte. Nemala som na to nervy. Oveľa viac ma lákalo obzrieť si okolie, zvlášť v takom príjemnom počasí, hoci bol ešte len

posledný februárový deň. Zvykala som si na svoju novú nezávislosť a slobodu. Doma ma zrazu nikto nečakal a nemusela som vysvetľovať, čo a kde som robila.

Vankúšik na stoličke, ktorý som svojím telom ohrievala, bol z oranžovej umelej kože. Keď už som v bare minula značné percento príplatku, ktorý Federálny vyšetrovací úrad poskytoval za mestnancom po preložení na iné miesto, mala som čo robiť, aby som nespadla zo stoličky.

Z pekného pohára som si do úst vyliala zvyšok piateho Manhattanu a prehltna som. Bourbon a sladký vermút mi chuťou pripomenuli osamelosť. Spomenula som si na svoj domov, ktorý bol odtiaľto vzdialený tisícky kilometrov. Čím dlhšie som sedela na jednej z dvanástich stoličiek za točitým barom, tým ďalej sa mi zdal.

Napriek tomu som sa necítila bezradná. Veď som odtiaľ ušla. V novom byte na piatom poschodí ma čakali kopy škátúl. Nadšene som si ich zbalila, kým môj nahnevaný snúbenec stál v kúte nášho bytu v Chicagu.

Šťahovanie sa bolo kľúčom k postupu v našom úrade a zakrátko som si naň veľmi dobre zvykla. Keď som Jacksonovi prvý raz oznámila, že ma preložili do San Diega, nezľakol sa. Dokonca ešte na letisku, chvíľu predtým, ako som mala odísť, sľuboval, že to zvládneme. Jackson nevedel veci nechať len tak. Tvrdil, že ma bude navždy milovať.

Zakrúžila som koktailovým pohárom a usmiala som sa. Barman mi ho vzal z ruky, s buchnutím ho položil na pult a dolial mi. Pomarančová kôra a čerešňa sa pomaly vznášali kúsok nad dnom – presne tak ako ja.

„Toto je posledný, drahá,“ povedal a utrel pult okolo mňa.

„Nesnaž sa toľko. Nedávam vysoké prepitné.“

„Federálni to nikdy nerobia,“ poznamenal nezúčastnene.

„Je to na mne vidieť?“ spýtala som sa.

„Žije vás tu veľa. Hovoríte rovnako a v prvú noc, keď ste preč z domu, sa vždy opijete. No neboj sa, nemáš to napísané na čele.“

„Ešteže tak,“ potešila som sa a zodvihla som pohár. Nemyslela som to však vážne. Úrad a všetko, čo s ním súviselo, som mala veľmi rada. Veľmi rada som mala i Jacksona. Aj on bol agent.

„Odkiaľ ťa preložili?“ opýtal sa barman. Bol oblečený v priúzkom čiernom tričku s výstrihom v tvare písmena V. Mal dokonalú manikúru a zvodný úsmev, ale bezchybne nagélované vlasy ho prezrádzali.

„Zo Chicaga,“ odvetila som.

Stiahol pery a zamračil sa, až vyzeral ako ryba. Oči mal dosť široko otvorené. „Mala by si sa tešiť.“

„Ási áno, teda aspoň pokiaľ sa neminú miesta, kam by som mohla utekať.“ Napila som sa a z úst som si oblizla dymovú chuť bourbonu.

„Aha. Takže utekáme pred svojím ex?“

„V mojom prípade je niečo také vlastne nemožné.“

„No toto. Aj on patrí k federálnym? Miešať súkromie s prácou nikdy nie je dobrý nápad.“

Prstom som prešla po okraji pohára. „Na to nás počas výcviku neupozornili.“

„Viem, stáva sa to často. Vidím to tu stále,“ vysvetlil, krútil hlavou a umýval niečo vo výlevke s mydlovou vodou. „Bývaš niekde nablízku?“

Obzrela som si ho. Vedela som, čo môže znamenať, ak niekto odhalí agenta a potom sa ho priveľa vypytuje.

„Budeš sem chodiť častejšie?“ spresnil svoju otázku.

Pochopila som a prikývla. „Pravdepodobne.“

„S prepitným sa netráp. Sťahovanie sa je drahé rovnako ako snaha zapíť, čo človek zanechal. Vybavíme to neskôr.“

Pri jeho slovách som sa pousmiala, čo sa mi nestalo už niekoľko mesiacov. Okrem mňa si to však asi nikto nevšimol.

„Ako sa voláš?“ opýtala som sa.

„Anthony.“

„Volá ťa niekto Tony?“

„Nie, najmä ak tu chce piť aj nabudúce.“

„Dobre, zapamätám si to.“

Anthony obslúžil druhú podporovateľku baru, ktorá bola v ten pondelok večer – či skôr v utorok ráno – v podniku. Vypasená žena v stredných rokoch s opuchnutými červenými očami mala na sebe čierne šaty. Keď vybavil jej objednávku, dvere sa otvorili a vošiel muž približne v mojom veku. Sadol si o dve stoličky ďalej. Uvoľnil si kravatu a rozopol vrchný gombík na perfektne vyžehlenej bielej košeli. Pozrel sa моjím smerom a orieškovozelenými očami za pol sekundy zistil všetko, čo o mne chcel vedieť. Potom sa obrátil.

Vo vrecku na saku mi zavibroval telefón. Vytiahla som ho a pozrela som sa na displej. Ďalšia správa od Jacksona. V zátvorke vedľa jeho mena bola číslica šesť. Presne toľko správ mi poslal. Číslo objaté zátvorkami mi pripomenulo to, keď sa ma posledný raz dotkol. Naše objatie, z ktorého som sa opatrne vymanila.

Bola som od neho vzdialená asi tritisícštyristošesťdesiat kilometrov, a predsa vo mne stále dokázal vzbudiť pocit viny. Nie však prisilný.

Stlačila som gombík na boku telefónu a displej stmavol. Na správu som neodpovedala. Vzápätí som sa pozrela na barmana, zdvihla som prst a dopila zvyšok šiesteho koktailu.

Krčmu Cutter's som našla hneď za rohom, blízko svojho nového bytu vo štvrti Midtown v San Diegu. Bola to oblasť medzi medzinárodným letiskom a zoo. Moji kolegovia v Chicagu teraz nosili nepriestrelné vesty a na nich hrubé uniformné bundy s logom FBI. Nuž a ja som si v San Diegu užívala teplé počasie, oblečená v tielku s obnaženými plecami, v obtiahnutých rifliah a v saku. Aj tak som toho mala na sebe priveľa a potila som

sa. Samozrejme, mohlo to byť spôsobené i množstvom alkoholu v organizme.

„Ešte si malá na to, aby si bola na takom mieste sama,“ ozval sa zrazu muž, ktorý sedel o dve stoličky ďalej.

„Aký máš problém s týmto miestom?“ opýtal sa Anthony, zatiaľ čo čistil pohár, a zdvihol obočie.

Muž ho ignoroval.

„Nie som malá,“ povedala som a objednala som si koktail. „Som drobná.“

„Nie je to to isté?“

„Okrem toho mám dosť tvrdú ľavačku a v kabelke paralyzér, tak pozor, aby si si netrúfal na viac, ako zvládneš.“

„Naháňaš mi strach, si hotová bojovníčka kung-fu.“

Nechcela som mu venovať pozornosť. Hľadela som pred seba. „Mám to chápať ako rasistickú urážku?“

„Nie. Len sa mi zdáš trochu násilná.“

„Nie som násilná,“ odvetila som, hoci by som ho kedykoľvek hravo zvládla.

„Naozaj?“ Na nič sa ma nepýtal, chcel ma vyprovokovať. „Nedávno som čítal o Aziatikách, ktoré ocenili za mierový aktivizmus. Asi si medzi nimi nebola, však?“

„Som šťastí Írka,“ zašomrala som.

Zasmial sa. V jeho hlase bolo čosi zvláštne. Nebolo to iba silné ego, skôr sebaistota. Chcela som sa otočiť a dobre si ho prezrieť, ale naďalej som hľadela na fľaše s alkoholom za barom.

Keď mu došlo, že lepšia reakcia už nepríde, presadol si na stoličku vedľa mňa. Vzdychla som si.

„Čo piješ?“ spýtal sa.

Zagúľala som očami a rozhodla som sa, že sa naňho pozriem. Bol rovnako krásny ako počasie na juhu Kalifornie. Na Jacksona sa ani zďaleka nepodobal. Hoci sedel, vedela som, že je vysoký asi

stodeväťdesiat centimetrov. Na tvári opálenej dobronzo mu žiarili orieškovozelené oči. Aj keď priemerným mužom zrejme naháňal strach, nemala som pocit, že je nebezpečný, teda aspoň nie pre mňa. Napriek tomu, že bol dvakrát väčší ako ja.

„To, čo si kúpim,“ povedala som a vyčarila som zvodný úsmev.

Po šiestich koktailoch sa mi polhodinka ostrážitosti pri príťažlivom neznámom zdala dosť. Môžeme si zaflirtovať, zabudnem na svoj pocit viny a potom pôjdem domov. Možno sa mi ujde ešte pohárik zadarmo. Celkom dobrý plán.

Nato sa usmial. „Anthony,“ privolał barmana zdvihnutým prstom.

„Ako vždy?“ opýtal sa Anthony spoza baru.

Chlap prikývol. Takže sem chodieval pravidelne. Najskôr žije alebo pracuje nablízku.

Len čo mi Anthony zobral pohár namiesto toho, aby doň dolial, zamračila som sa.

Pokrčil plecami. „Vravel som, že to bol posledný.“

Keď muž šiestimi glgmi stiahol dosť lacného piva a aspoň trošičku sa priblížil môjmu stupňu opitosti, bola som rada. Nemusela som predstierať, že som triezva. To, čo pil, mi prezradilo, že nie je priveľmi náročný, prípadne že sa nesnaží spraviť na mňa dojem. Možno nemal peniaze.

„Odmietla si moje pozvanie na drink, lebo si vedela, že Anthony ti už nenaleje? Alebo si nechcela, aby som ti ho zaplatil?“ spýtal sa.

„Nie, nápoj si môžem kúpiť aj sama,“ povedala som, hoci sa mi trochu ťažšie artikulovalo.

„Bývaš niekde tu?“ vyzvedal.

Pozrela som naňho. „Tvoje konverzačné schopnosti nie sú bohviečo. Čakala som viac.“

Nahlas sa zasmial a zaklonil hlavu. „Preboha, ženská. Odkiaľ si? Odtiaľto asi nie.“

„Zo Chicaga. Práve som sa prisťahovala. V obývačke na mňa čakajú nevybalené škatule.“

„To poznám,“ vyhlásil a zdvihol fľašu, aby mi naznačil, že so mnou súcití. „Za posledné tri roky som sa sťahoval dva razy.“

„Kam?“

„Sem, potom do Washingtonu a po čase naspäť.“

„Si vari politik alebo lobista?“ nadhodila som s úškrnom.

„Ani jedno,“ odvetil a zatváril sa znechutene. Odpil si piva.

„Ako sa voláš?“ opýtal sa.

„Nemám záujem.“

„To je príšerné meno.“

Zazrela som naňho.

„To vysvetľuje tvoje sťahovanie,“ pokračoval. „Takže utekáš od chlapa.“

Zahľadela som sa naňho. Bol krásny, no dosť trúfaly, hoci mal pravdu. „Ďalšieho nehľadám. Ani zábavu na jednu noc či sex z pomsty, nič. Nemrhaj teda časom ani peniazmi. Určite si nájdeš pekné miestne dievča, ktoré sa bude tešiť, keď ho pozveš na pohárik.“

„Znie to nudne,“ poznamenal a naklonil sa ku mne.

Božemôj, aj keby som bola triezva, bola by som z neho hotová.

Pozrela som sa, ako sa jeho pery dotkli fľaše, a pocítila som známe šteklenie medzi stehnami. Klamala som a dobre to vedel.

„Naštval som ťa?“ spýtal sa s najokúzľujúcejším úsmevom, aký som kedy videla.

Bol dohľadka oholený a mal krátke tmavoplavé vlasy. Tým úsmevom už určite obalamutil lepšie úlovky, ako som bola ja.

„Chcel si ma naštváť?“ opýtala som sa.

„Možno. To, ako špúliš ústa, keď si nahnevaná, je... skrátka neuveriteľné. Tuším sa k tebe budem celú noc správať ako hlu-pák, len aby som mohol hľadiť na tvoje pery.“

Preglgla som.

Moja hra sa skončila. Vyhral a bol si toho vedomý.

„Vypadneme odtiaľto?“ navrhol.

Privolala som Anthonyho, ale neznámy iba pokrútil hlavou a na bar položil veľkú bankovku. Takže pitie zadarmo – táto časť plánu mi vyšla. Presunul sa k dverám a naznačil mi, že ho mám viesť.

„Stavím sa o svoje týždenné prepitné, že z toho nič nebude,“ podotkol Anthony dosť nahlas, aby ho muž počul.

„Kašľať na to,“ povedala som a rýchlo som zamierila von.

Prekĺzla som okolo svojho nového známeho a vykročila som na chodník. Dvere sa pomaly zatvorili. Schmatol ma za ruku – hravo, no pevne – a pritiahol ma k sebe.

„Anthony si asi myslí, že vycúvaš,“ poznamenala som a pozrela som sa naňho.

Bol oveľa vyšší než ja. Keď som pri ňom stála tak blízko, pripadala som si, ako keď človek sedí v prvom rade v kine. Musela som zdvihnúť bradu a zakloniť sa, aby som mu videla do očí.

Nahla som sa k nemu v snahe povzbudiť ho k bozku.

Prezrel si moju tvár a akoby zaváhal, ale potom jeho pohľad pookrial. „Niečo mi hovorí, že tentoraz nie.“

Zohol sa ku mne a to, čo sa začalo ako pokus o bozk, bolo zrazu nasýtené vášňou a romantikou. Jeho pery sa hýbali s mojimi a zdalo sa, že si ich odniekiaľ pamätá, ba dokonca že mu chýbali. Nič podobné som predtým nezažila. Akoby mnou prechádzal elektrický prúd a zasiahol moje nervy. Poznala som to len zo sna či zo svojich predstáv. Zažívala som najlepšie dejá vu.

Na zlomok sekundy sa odtiahol. Oči mal stále zavreté, akoby sa usiloval zapamätať si tú chvíľu. Keď na mňa pozrel, pokrútil hlavou. „Tentoraz určite nevycúvam.“

Prešli sme za roh a rýchlo sme kráčali cez ulicu a do kopca k budove, v ktorej bol môj byt. Z kabelky som vylovila kľúče. Vošli sme dnu a privolali sme výťah. Jeho prsty sa pohrávali

s mojimi, a keď sa preplietli, pritisol si ma k sebe. Dvere výťahu sa otvorili a vstúpili sme dovnútra.

Schmatol ma za boky a pritiahol si ma k sebe. Prstami som sa snažila nahmatať správne tlačidlo. Jemnými perami sa dotkol môjho krku a pod kožou sa mi roztancoval každučký nerv. Sánku mi poslal jemnými bozkami, vzápätí pokračoval od ucha až ku kľúčnej kosti. Všetko to výborne fungovalo a bolo zrejmé, že má značné skúsenosti. Jeho ruky akoby žobronili, aby som pri ňom bola čo najbližšie, a každým dotykom akoby ma presviedčal, že na tento okamih čakal celý život. Hoci som mala podobný iracionálny pocit, vedela som, že to je iba príťažlivosť, lešť. To, ako sa pokúšal premôcť, aby zo mňa nestrhal oblečenie, vo mne vyvolávalo vlny vzrušenia.

Keď sme vyšli na piate poschodie, vlasy som mala odhrnuté. Odhalené plece mi zasieval bozkami.

„Si taká teplá,“ zašepkal.

Ironickou reakciou na jeho slová boli tisícky zimomriavok, ktoré mi naskočili.

Zaštrngotala som kľúčom v zámke. Skrútil guľatú kľučku a takmer sme spadli dovnútra. Odtiahol sa odo mňa a chrptom zabuchol dvere. Potom si ma k sebe znova pritisol. Voňal zmesou piva a kolínskej, v ktorej bolo cítiť aromatické drevo a šafran. V ústach mi ostala chuť jeho mentolovej zubnej pasty. Keď sa nám znova stretli pery, ochotne som mu dovolila, aby mi medzi ne vkĺzol jazykom, a objala som ho okolo krku.

Vyzliekol mi sako a hodil ho na zem. Nato si uvoľnil kravatu a stiahol si ju cez hlavu. Len čo si rozopol košeľu, vyzliekla som si tielko. Na chvíľu sa ukázali moje nahé prsia, no vzápätí mi ich prikryli dlhé čierne vlasy.

Keď bol do pol pása nahý, zbadala som, že vďaka kombinácii úžasných génov a najskôr niekoľkých rokov každodenného tréningu v posilňovni si vyformoval perfektnú figúru. Vykopla

som topánky a on spravil to isté so svojimi. Prstami som mu prechádzala po každom svale a záhybe na tele smerom k podbrušiu. Chytila som gombík na jeho nohaviciach a druhou rukou som pohladila to, čo sa pod nimi skrývalo.

Ten teda má veľkého vtáka.

Ostrý zvuk rozopínajúceho sa zipsu zintenzívnil pulzujúce teplo medzi mojimi stehnami, ktoré doslova prosili o pohladenie. Keď ma bozkával po ľavej strane krku a prechádzal k hrudi, prstami som mu stisla ramená. Pomaly zo mňa stiahol rifle.

Na okamih prestal a prezrel si moje nahé telo. Zdalo sa, že ho niečo prekvapilo. „Kde máš nohavičky?“

Pokrčila som plecami. „Nenosím ich.“

„Nikdy?“ opýtal sa a jeho oči prezrádzali, že veľmi túži po tom, aby som povedala nie.

Bolo úžasné, ako na mňa hľadel – sčasti udivene, sčasti pobavene a najmä vzrušene. Kamarátky v Chicagu sa vždy chválili zážitkami z jednorazoviek bez záväzkov. Tento chlapík vyzeral presne ako niekto, s kým by to bolo dobré zažiť.

Zdvihla som obočie a uvedomila som si, ako sexi sa pri neznámom cítim. „Nemám ani jedny.“

Nadvihol ma a ja som mu ovinula nohy okolo bedier. Jediná látka, ktorá nás od seba delila, boli jeho sivé trenírky.

Preniesol ma na gauč a bozkával ma. Potom ma nežne položil na vankúše. „Máš pohodlie?“ spýtal sa, akoby tie slová vydychoval.

Keď som prikývla, pobožkal ma. Vzápätí odbehol a z peňaženky vylovil štvorcový obal. Otočil sa a zubami ho otvoril. Bola som rada, že si priniesol kondóm. Ak by mi aj napadlo nejaký kúpiť, asi by som nebola taká optimistka a nevybrala jeho veľkosť.

Rýchlo si ho nasadil a špičkou sa dotkol citlivej ružovej pokožky medzi mojimi nohami. Nahol sa a chcel mi niečo zašepkať do ucha, no zmohol sa len na vzdych.

Pohladila som mu zadnú stranu stehien a vtlačila som do nich prsty. Pomohla som mu, aby do mňa vošiel. Potom som aj ja zavzdychala.

Zastonal a znova priložil ústa k mojim.

Po desiatich minútach rôznych manévrov na gauči bol spotený a mal červenú tvár. Pozrel sa na mňa so sklúčeným, ospravedlňujúcim úsmevom. „Kde je spálňa?“

Ukázala som na chodbu. „Druhé dvere vpravo.“

Zodvihol ma a chytil ma za stehná, ktorými som ho obopla. Bosý so mnou prešiel do spálne. Obratne sa pohyboval pomedzi škatule, tašky, zabalený riad a obliečky. Netuším, ako je možné, že sme nespadli a nepotkli sme sa v tlmenom svetle bytu, na ktorý som si ešte ani neprivykla. Celý čas sme sa bozkávali.

Keď sme kráčali, stále bol vo mne. Nemohla som si pomôcť a vykrikla som jediné meno, ktoré mi napadlo: „Ježišikriste!“

Usmial sa, otvoril dvere do spálne a položil ma na matrac.

Ani na chvíľu sme od seba neodtrhli oči. Lahol si na mňa a kolená mal od seba trochu ďalej, ako keď sme boli na gauči. Mohol ísť hlbšie a viac hýbať bokmi, vďaka čomu sa ma dotýkal i na takom mieste, že som sa roztriasla. Zasa ma bozkával, akoby nemohol prestať. Ak by sme sa nezoznámili len pol hodinou, myslela by som si, že to, ako sa ma dotýka, ako ma bozkáva a hýbe sa vo mne, je láska.

Priložil si líce k môjmu, zadržal dych a sústredil sa na prichádzajúce vyvrcholenie. Snažil sa predĺžiť nezmyselný, bláznivý, nezodpovedný, no priam neuveriteľný akt, ktorému sme sa oddávali. Ruku zatlačil do matraca a moje koleno si pridržal pri pleci.

Zvierala som prikrývku, zatiaľ čo on prirážal znova a znova. Jackson nemal malý penis, ale tento muž vo mne bezpochyby zaplnil každý milimeter. Keď do mňa vnikal, v celom tele som cítila krásnu bolesť. Vždy som takmer spanikárila, no zároveň som dúfala, že neprestane.

Obopínala som ho rukami i nohami a vykrikla som vari dvadnásť raz, odkedy sme spolu vyšli po schodoch. Jeho jazyk bol naliehavý a dominantný. Bolo mi jasné, že to robil už veľa ráz. Preto to bolo jednoduchšie. Nezaujímal sa o mňa natoľko, aby ma súdil, a tak som si nemusela spytovať svedomie. Keď som videla, aké telo sa skrýva pod bielou košeľou, nemohla som si nič vyčítať. Dokonca ani keby som bola triezva.

Pohyboval sa vo mne a jeho pot sa miešal s mojím. Pripadalo mi to, akoby sa naše pokožky pri dotyku topili. Oči som takmer vyvrátila dohora pri zmesi bolesti a uspokojenia, ktoré prenikali mojím telom pri každom pohybe.

Mužove ústa stále hľadali tie moje. Užívala som si, aké sú jemné a neuveriteľné zároveň. Mala som pocit, že to, ako narába jazykom, má presne vypočítané, nacvičené a jeho cieľom je dosiahnuť moje potešenie. Jackson sa nebozkával veľmi dobre, a hoci muža nad sebou som stretla len teraz, vedela som, že jeho dlhé bozky mi budú chýbať, keď odo mňa ráno odíde. Teda ak neodíde skôr.

Kým ma nádherne a nemilosrdne preťahoval, jednou rukou mi chytil stehno a nohy mi odtiahol ďalej od seba. Druhou rukou mi krúživými pohybmi prechádzal po napuchnutej ružovej pokožke.

O niekoľko sekúnd som kričala, bokmi som mu vychádzala v ústrety a roztrasenými kolenami stláčala pás. Zohol sa, ústa si pritisol na moje a nedovolil mi stonať. Cítila som, že sa usmieva.

Ešte zopár pomalých pohybov a bozkov a jeho zdržanlivosť bola preč. Jeho svaly sa napli a divoko prirážal, zakaždým silnejšie. Priviedol ma k vrcholu a teraz sa sústredil na seba.

Zastonal mi do úst, na okamih si oprel líce o moje a dal sa unášať vlnou orgazmu. Potom na mne ostal ležať. Chvíľu počkal, kým sa mu vrátil dych, a vzápätí ma pobozkal na líce. Pery sa mu ešte chveli.

Naše stretnutie sa z minúty na minútu zmenilo zo spontánneho dobrodružstva na čosi dosť čudné.

Ticho a pokoj v miestnosti akoby nám pomohli vytriezvieť a na mňa doľahla realita. Zrazu som sa už necítila sexi a chcená. Pripadala som si ako ľahká a lacná korisť.

Neznámy muž sa naklonil a chcel ma pobožkať, ale sklonila som hlavu a odtiahla som sa. Bolo to čudné, pretože ho to nezastavilo.

„Ráno musím ísť skoro do práce,“ vyjachtala som.

Pobožkal ma a nevšimal si môj zahanbený výraz. Jeho jazyk znova tancoval s mojím, maznali sa a pripomínali si, čo spolu prežili. Dýchal zhlboka, nosom, no nenáhlil sa. Potom sa odtiahol a usmial sa.

Doparoma, vedela som, že tie pery mi budú chýbať, a cítila som sa žalostne. Nebola som si istá, či ešte nájdem niekoho, kto ma bude vedieť tak pobožkať.

„Aj ja. Som... Thomas,“ šepol. Prevalil sa, hlavu si podoprel dlaňou a oddychoval vedľa mňa. Nešiel sa však obliecť. Zdalo sa, že sa so mnou chce rozprávať.

Moja nezávislosť sa vytrácala každou sekundou v jeho prítomnosti. Spomienka na to, že mám Jacksonovi povedať o všetkom, čo robím, sa mi vynorila v hlave, ako keď niekto prepne televízny kanál. Nestáhovala som sa predsa tak ďaleko, aby som sa dala uväzniť v ďalšom vzťahu.

Stisla som pery. „Momentálne...“ *Sprav to! Sprav to, inak si zavaríš.* „Nikoho nehľadám.“

Thomas prikývol, postavil sa a bez slova sa šiel poobliekať do obývačky. Zastal vo dverách do mojej spálne. V jednej ruke držal topánky, v druhej kľúče a okolo krku mal prevesenú kravatu. Nechcela som naňho civieť, ale nemohla som si pomôcť. Obzrela som si každý kúsok jeho tela, aby som si ho zapamätala a mohla si ho predstavovať do konca života.